Ved Korset.

(Past. Kr. Anker.)

„Men ved Jesu Kors stod hans Moder og hans Moders Søster, Maria, Kleofas' Hustru, Marie Magdalene — og den Discipel, han elskede." Joh. 1, 9. Hvem var disse? Man gaar ingen for nær ved at svare: Det var hans nærmeste, hjertelig talt.

Men ogsaa andre omringede Korset i tætte travle Skarer. Hvem var det? Det var Spotterne. Det var Herrens mer eller mindre bevidste, men energiske Modstandere. — Selv i de menneskelige Forhold skal noget dø og begraves, før der ret kan komme Liv og Kraft i Spotten. Dette noget er Kærligheden. Thi siger ikke Ordsproget: „Spottens Urt gror paa Kærlighedens Grav." Al Spot, selv om den har et pænt og muntert Anstrøg, vidner om de mange Kærlighedens Grave i Menneskehjerterne.

Altsaa, Herrens nærmeste Venner finder vi nær Korset hin store Dag paa Golgatha. Og hans bitre Fjender ser vi nær det samme Kors. Baade Herrens nærmeste og fjerneste er travlt optagne af den Korsfæstede, hver paa sin Maade. Thi ogsaa her gælder det: „Som Hjertet sidder, Hjertet slaar" og „fra Hjertet udgaar Livet."

Tænk dig om, og du vil finde, at de to Slags Mennesker møder man alle Dage nær Jesu Kors.

Hvad er det, der blandt alle Folk, saa langt Evangeliet rækker, samler Jesu nærmeste saa tæt ind til Korset? Det er Blodet med Forsoningen. De har oplevet dette, at da alt andet smuldrede hen som Dødningeben, da sprang Livets Kilde fra Korset, som en levendegørende Strøm gennem deres Hjerter. Og dette kan de aldrig glemme.

Jesus Kristus og ham korsfæstet bliver deres Alfa og Omega. Ikke saa at forstaa, at disse Venner i taaget Uendelighed gentager og gentager disse Ord i hver Samtale eller Prædiken, som om det var Gentagelserne, det gjaldt — dette kan ofte minde om Katolikkernes mange Rosenkranse — thi de bedste Ord kan, som de bedste Navne, tages forfængelig; men saa, at Jesus Kristus og ham korsfæstet danner Grundtonen, hvorfra alle andre Toner har deres Udspring, er Grundvolden, hvorpaa Bygningen af evige Menneskeliv opføres.

Selv de bedste Sange, Salmer og Ord kan ved Gentagelse blive gamle for os — ikke i sig selv. — De trænger da til Hvile, og til at fødes paany i os for at kunne friske os med den gamle Kraft.

— De er saa stille, disse Jesu nærmeste, som de staar ved Korset hin Dag. Kun han taler. Men de staar der. Det er deres Bekendelse —. Fjenderne larmer højlydt nok. Saa den Dag i Dag.

Hvorfor holder Fjenderne sig nær til Korset?

Hvad larmer de for der? Hvad er det, de med Spottens Pile sigter efter? Det er Blodet med Forsoningen. Hvordan kan Blodet med Forsoningen gøre dem saa bitre? Jo, fordi det taler om en Afmagt og derfor en Ydmygelse uden lige til de stolte Menneskebørn. Afmagt, Ydmygelse, og saa af Naade — Hvile ved Korsets Fod.

„Det visne Kors" raaber de til hverandre for at friske op i Rækkerne. „Det visne Kors", raaber de til dem, der gror ved Korsets Kilde. „Det visne Kors!" Det Ord er ogsaa visnet for længe siden. Hvad hjælper det at blive ved at raabe „visne Kors," naar evigt Liv fra dette strømmer ud over Jorderige. Behøver man at minde disse Korsstormere eller os selv om Hedningerne, hvor Korsets Banner ikke er plantet endnu for at blive færdig med Frasen om „det visne Kors"?

Der er et andet Kors, som Jesus taler om, Luk. 14, hvor han siger: „Hvo, som ikke bærer sit Kors og kommer efter mig, kan ikke være min Discipel." —

Atter her ved dette Kors træffer vi altid Herrens nærmeste Venner og hans bitreste Modstandere. Hvorfor?

Fordi hans Venner elsker netop et saadant Liv, som følger af at gaa den Vej. Modstanderne hader det.

Bære sit Kors (forsage). Følge efter ham (tro). Være hans Discipel (lære af ham, gaa i hans Skole uden at skulke). Se, denne vil altid blive Livets Vej. Alle andre Veje fører mod Døden.

I Sandhed at være kommen til det første Kors med Forsoning, med Retfærdiggørelse af Tro vil altid føre til det andet Kors med Forsagelse, Tro, Læren af ham. Retfærdiggørelse vil, saa sandt Mennesket ikke blot har oplevet den, men stadig oplever den i inderligere og dybere Tilegnelse, føre Mennesket ind i og bevare det i Helliggørelsens Kamp hvor Maalet er: „Vorder da fuldkommen."

Dette Maal, som han har sat, der forstaar at sætte Maal, giver Herrens Venner Kraft til den gladeste, haabefuldeste Ilen fremad, som et Hjerte kan huse her paa Jord; giver ogsaa Hjertet en Smerte, som Verden ikke kender, naar det stundom maa synge Taaresangen: „Jeg er desværre langt borte endnu," i Følelse af, at alt vil gaa i Staa eller maaske endog gaa tilbage.

For Herrens Fjender vil et saadant Liv synes en Plage næsten værre end Døden, som de alle Vegne ellers ængstes nok for. Man hører dem raabe om dette Kors, mod ham som gav det: „Menneskefjende — hvem kan høre dig, du har Djævelen."

Ordsproget siger: „Djævelen gaar altid uden om Korset." Han kan ikke taale at se det eller komme det nær. Men mange Mennesker gør det samme. De gaar uden om Korset, Livets Træ, Sjælens Hvilested. Hvordan skal de da bjerge Livet? Hvor skal de saa finde Hvile for deres Sjæle?

Dr. Morten Luther

nogle Vidnesbyrd og Tanker.

Af P. S. Vig.

(Fortsat.)

Men netop af den Grund maa den, som vil holde fast ved Guds Ord og Luthers Lære, ogsaa holde fast ved Formlen, Udtrykket Retfærdiggørelse af Troen, fordi Sagen, det her drejer sig om, er os af saa stor Betydning, at vort Liv for Tid og Evighed afhænger af den. — Der er nemlig intet, man fra romersk-katolsk og rationalistisk Side hader mere end Retfærdiggørelsen af Troen, fordi der er intet, der strider mere enten imod det falske Hierarki og den falske Brug af Fornuften, som netop denne vældige Lære. De af Prof. A. anførte Ord er ikke saa lidt mistænkelige, ogsaa da, naar han taler om, at man staar sig at bruge andre, mere umiddelbart tilgængelige Udtryk i Stedet for Retfærdiggørelse, skal jeg tillade mig at anføre nogle Vidnesbyrd om, hvad man i den Retning fra visse Hold kan vente sig.

Lic. teol. F. C. Krarup siger i Religionsfilosofi (Side 370—71): „Det har været af skæbnesvanger Betydning for Eftertiden, at Reformatorerne saa stærkt fremhævede den Paulinske Betragtning; den er dog Teologi, og de maatte herved komme til at fremhæve det teologiske Element i en overvættes Grad. Følgen heraf har vist sig i den protestantiske Teologi lige ned til vor Tid; en saadan Besynderlighed, som at man ved Spørgsmaalet om Kristendommens Tilblivelse har stillet Jesus i Skygge for Paulus, kan kun forklares herudfra. I Modsætning hertil maa vi nu begynde med den Jesus, der staar paa Bjerget og taler om Himmeriges Rige." — — Se, her er vi vistnok ved Grunden, hvorfor vi helst skulde lade al Tale om Retfærdiggørelse af Tro falde og vælge andre Udtryk i Stedet. Den er nemlig, ret beset, kun en teologisk Formel, opfunden af Paulus, og som saadan maa den dele Kaar med alle andre teologiske Formler: den bliver for gammel! Vi maa bort fra Paulus, tilbage til Jesus paa Bjerget. Men hvad skal vi saa gøre ved, hvad han siger der paa Bjerget: „Sandelig siger jeg eder, uden eders Retfærdighed overgaar de skriftkloges og Farisæers, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige?" — Hvor skal vi gaa hen og faa fat i en saadan Retfærdighed?

Jo, det har gode Veje! Vi skal nu høre et Vidnesbyrd her fra Amerika. I Artiklen „Justification" i „Universal Eneyclopædia and Atlas" (Vol. 6, 515), der er skrevet af Fr. H. Foster, Professor i systematisk Teologi i Pacific Theological Seminary, Oakland, Cal. hedder det: „Reformatorernes Grundtanker har været den antagne Lære i de forskellige protestantiske Samfund, men Fremskridt i Kundskab har allerede ledet til vigtige Forandringer i Retfærdiggørelsesteorien og vil uden Tvivl lede til endnu flere. Den falske Opfattelse, man ved Reformationen havde af den menneskelige Sjæls Konstitution og Villiens Natur, fordærvede hele Formuleringen af Læren. Luther og Calvin var begge to Determinister, Luther af reneste Vand. Ingen af de skolastiske kalvinske Teologer vidste hvad en frivillig Handling var eller kunde give en forstaaelig Definition af Troen i filosofiske Udtryk. Troen sagdes ikke at have nogen hellig Karakter, skønt den dybest set er en Villen, og vi ved nu, at al Karakter og al Hellighed bestaar i Villieshandlinger. De romerske Katolikker var Sandheden nærmere paa dette Punkt end Protestanterne. Dernæst var den Forklaring man — ledet af den tilbageblevne romerske Fortjenestes Surdejg og tilskyndet af visse legale Paasund — gav af Tilregnelsen uholdbar. Den augsburgske Konfession lærte med Rette, at Troen blev regnet en Synder til Retfærdighed (Rom. 4, 9), men Westminsterbekendelsen nægtede dette. Det var tidlig en Antagelse, at Kristi Retfærdighed tilregnes den troende; men Paulus taler aldrig saaledes. Naar han siger, at Abrahams Tro blev regnet ham til Retfærdighed, saa antog man straks, at den tilregnedes, fordi den ikke var Retfærdighed; men det giver Teksten ingen Ret til. Disse Punkter trænger endnu til nærmere Opklaring. Og naar man kommer til at indse, at den frelsende Tro er hellig, at Menneskets ikke har nogen Fortjeneste af nogen Slags, paa hvilken han kan grunde en Fordring paa Retfærdiggørelse, enten medfødt eller tilregnet; at Kristi aktive Lydighed ikke kan tilregnes den troende; og at efter at Fortidens Synder er tilgivne, bliver Retfærdiggørelsens-Erklæringen en Erklæring om det, der er, nemlig en hellig Karakter, der bestaar i det fundamentale og alt omfattende hellige Valg, — da vil der være sket et stort Fremskridt." —

— Man skulde rigtignok synes, at en saadan Erklæring blev fuldstændig overflødig. Men altsaa: Troen er en fast Beslutning, derfor er den retfærdiggørende. Kom nu ikke mete, Paulus, og tal om, at Retfærdiggørelsen ikke er af Gerninger! Vi ved bedre, og vi kan have dig undskyldt, fordi du ikke gjorde det. Du forstod ikke klart, at Troen er noget Menneskets præsterer.

Vilde man nu spørge: Naar vil da det store Fremskridt, som Prof. Foster taler om, finde Sted? — saa finder vi formodentlig Svar paa dette Spørgsmaal i følgende mærkelige Ord af Lic. teol. Krarup. Han siger: „Vi kan maaske tænke os, at naar den religiøse Reformator kommer, som vi mere og mere længes efter, da vil der her (o: i vor Søndagstjeneste) være et Omraade, hvor der særlig vil være en stor Gerning for ham at gøre" (Religionsfilosofi, Side 450). — Der er altsaa ingen Tvivl om, at den store religiøse Reformator kommer — for vi længes mere og mere efter ham. Og naar han kommer, vil han formodentlig reformere Kristendommen, saa den ender i Hedenskabet med dets Haabløshed, Trøsteløshed og Forraadnelse. Og det er vel denne store Reformator, som man bereder Vejen for bl. a. ved at gøre Bibelen til Makulatur og afskaffe saadanne Formler som f. Eks. Retfærdiggørelsen af Tro. Og paa den Maade bliver Ny-Rationalisterne ikke blot ægte Børn af Reformationen i det 16. Aarhundrede, men ogsaa Forløbere og Vejledere for „den store religiøse Reformator", som de mere og mere længes efter. Der er naturligvis meget mere, som disse Forløbere for den store religiøse Reformator skal have ryddet af hans Vej, deriblandt den gamle Dogmatik, om hvilken F. C. Krarup siger: „Vi holder os først til Dogmatikkens Pretension paa at være Videnskab. Hvor klinger det ikke underligt i vor Tid! Det er en Røst fra Fortiden, der minder om en Herskers, der har mistet sit Kongerige." (anf. Skr. Side 396). — Men, vi vender nu tilbage til det, som er Sjælen i den lutherske Dogmatik: Retfærdiggørelsen af Troen.

(Fortsættes.)

L. O. Skrefsrud.

(„Kr. Dgbl.")

En af Nordens store Mænd er gaaet bort.

I Søndags Aftes er Santhalmissionær Skrefsruds lange Sygdom endt med Døden.

Han er en af de Mænd, der har kastet størst Glans over Nordens Nytid.

Det vil ogsaa Modstanderne af Kristendommen indrømme.

Men først og sidst vil Skrefsruds Navn straale som en af de funklende Stjerner paa Guds Riges Himmel. Om ham vil Ordet gælde: „De, som førte de mange til Retfærdighed, vil straale som Stjernerne evindelig og altid."

Det er en stor Videnskabsmand og energisk Foregangsmand paa Sprogvidenskabens Omraade, der nu har lukket sine Øjne, men fremfor alt en stor Herrens Tjener, der en lang Arbejdsdag igennem har baaret Byrden og Heden.

Han var en Enspændernatur — som Livingstone var det — han kunde slaa haarde Slag — han kunde ogsaa slaa fejl i Slaget, som han i sin Tid slog fejl herhjemme i Frimureriets Sag — men han kunde bøje sig til Samarbejde gennem Aarene med sin Fælle Børresen, og sjælden har vel Herren udsendt et Par Disciple i sin Gerning, der i større Enighed har kunnet tage hans Arbejde op og har været hans Navn til større Ære.

„Naar jeg dør," skrev Skrefsrud i 1883, „vil Santhalerne græde meget; naar Fru Børresen dør, vil de græde meget; men naar Børresen dør, vil der ikke være Ende paa Sorgen, thi saa mister et helt Folk sin Fader."

Paa den Maade kunde Skrefsrud stille sig paa den anden Plads. Guds Naade imod ham blev ikke forgæves.

Vi skal efter hans egen Fortælling give nogle Træk af denne mærkelige Mands Livshistorie indtil den Stund, da han og Børresen i Maj 1867 stod og saa ud over Santhallandets Dale og Bjerge og ligesom hørte Røsten fra Himmelen lyde til sig: „Se, dette Land vil jeg give dig!"

Paa det Sted, hvorfra de to den Gang saa ud over Santhalistan, blev Grundstenen i September 1867 lagt til Missionsstationen Ebenezer

Det er her, Skrefsrud nu 43 Aar efter har draget sit sidste Suk.

—

Historien om, hvorledes Husmandsdrengen fra Gudbrandsdalen blev den verdensberømte Missionær, er som et Eventyr.

Naar man fra Lillehammer gaar op langs Mesnaelven kommer man til en Husmandsplads, som Nordmændene peger paa med Stolthed.

Til dette Sted er Lars Olsen Skrefsruds Navn knyttet. Her fødtes han 4. Februar 1840, og her agtes nu indrettet et Skrefsrud-Museum.

Fattige var de Kaar, hvorunder Drengen voksede op, men Moderen var en Kvinde, der kendte Gud, og bad meget for sine Børn. Skrefsrud er som saa mange andre Stormænd i Guds Rige et Bønnens Barn.

Det vidste sig snart, at Lars havde store Evner, men ingen anede, i hvad Retning disse vilde gaa.

Vi lader ham selv fortælle om sin Barndom og Ungdom:

Ved 9-Aars Alderen kom han en Aften til en „Opbyggelse", som blev holdt af en af de haugianske Lægprædikanter. Denne talte inderlig om Jesus. Lars følte, han vilde gerne til Jesus og blive salig. Han fik et underligt Indtryk af, at her var godt at være. Aldrig kunde han glemme, at den gamle Prædikant lagde sin Haand paa hans Hoved efter Mødet. Det var det største, han kunde have gjort.

Da Drengen kom hjem om Aftenen, maatte han fortælle Moderen det hele. Hun bad ham om altid at bede til Jesus, at han kunde komme til Himmelen.

Men det skulde blive ad Omveje.

Før sin Konfirmation kom han i Lære paa et mekanisk Værksted. Hans Moder fulgte ham paa Vej, bad ham meget om at holde sig til Herren.

Men han blev mere og mere letsindig. Han lærte at synge med de Fugle, han var iblandt. „Da jeg blev konfirmeret, havde jeg ikke Spor af Religion i mit Hjerte."

Der var dog saa meget hos ham, at det forfærdede ham, da en af dem, der var bleven konfirmeret sammen med ham, da de gik ud af Kirken, efter at de for første Gang havde nydt Jesu Legeme og Blod, sagde nogle spottende Ord til de andre.

Det var Lars for meget. Men ellers blev nu hans Liv delt mellem Dansesal og Værksted — og Kirke.

En Aften skulde der være „Opbyggelse" i Nærheden. Lars og en Kammerat gik derhen for at gøre Grin.

Men Herren tænkte det anderledes. Under MissionærensTale vaagnede de gamle Minder i hans Sjæl, ogsaa Mindet for 10 Aar siden, da han for første Gan var til „Opbyggelse". Han kunde ikke lade være at græde.

Paa Hjemvejen var Vennen vred: „Du har jo gjort et Asen af dig selv," sagde han.

Han lagde sig til at sove, men Lars fik ingen Søvn. Han laa paa sine Knæ, græd og bad om Syndernes Forladelse.

Fra den Dag af sagde han Farvel til Dansesal. Han blev nu „en Læser"; Spot brød han sig ikke om, gik til Møder, og troede, at han var virkelig omvendt.

Hans Moder døde. Da Lars kom hjem, hørte han, at den sidste, hun havde bedet for, var ham, og at hun havde sagt, at hun baade havde stort Haab om ham og stor Frygt for ham.

Dette greb Lars dybt. Han vidned for sine Slægtninge om Jesus, blev spottet af dem som et Hængehovede.

Skrefsrud vilde nu til Kristiania for at uddannes videre i Mekanik.

Den sorte Djævel havde ej kunnet overmande ham, den hvide fik Magten.

Han kom sammen med en Del af sine gamle Kammerater.

De vilde drikke et Afskedsglas med ham. Han sagde Nej, han havde som Barn lovet sin Moder (hans Fader var fordrukken) aldrig at smage Spiritus. „Bare denne ene Gang!" Nej. Skrefsrud holdt længe Stand.

De begyndte saa at gøre Nar af ham, saadan et Hængehovede, saadan en Pjalt, der ikke en Gang kunde drikke et Glas, der var ikke meget ved hans Hellighed, naar han skulde være saa bange for, at eet Glas kunde gøre ham noget.

„Og Fristeren kom ind ad Forfængelighedens Dør. Jeg skulde dog vise dem, at jeg kunde holde op, naar jeg havde taget et Glas."

Dette ene Glas blev hans Fald. Fristeren havde listet sig ind i Fæstningen. Nu tog han Fæstningen i Besiddelse.

Det gik nu i Svir og Sværm hele Vinteren igennem. Og det endte med, at han blev kendt skyldig i et Indbrudstyveri, og 19 Aar gl. blev dømt til 3 Aars Fængsel. Han sad i Fængsel 1859—61.

„3 frygtelige Aar. Jeg kunde ingen Fred finde; jeg troede, jeg havde synd mod den Helligaand. Ofte vaagede jeg hele Nætter igennem, laa ofte om Natten paa Knæ 4 Timer i Træk. Kunde ikke faa Fred. Endelig kom Jesus i en stille Nat, da jeg laa paa Knæ, og sagde til mit Hjerte: „Jeg udsletter dine Overtrædelser, gaa bort med Fred."

Det blev en Glæde over al Beskrivelse. Jeg kunde have raabt højt af Glæde og Fryd.

Nu kunde jeg have Jesus i Sinde den hele Dag, under mit Arbejde love og prise ham for hans Naade."

Sit Ny Testamente lærte han udenad. Af alt det andet, han læste, var der intet, der saadan greb hem, som den svenske Dr. Fjeldsteds Ungdomsberetning. Han læste den, fortæller han, igennem over 100 Gange og badede Bogen med sine Taarer.

Tanken om at blive Missionær vaagnede hos ham med uimodstaaelig Kraft. Han tryglede Frelseren om dog som den uværdigste af alle dog at faa Lov til at gaa ud og forkynde Hedningerne, hvad han havde erfaret af Guds uendelige Forbarmelse.

Meget vilde slaa Tanken bort, men den vilde ej bort.

Der kom en uhyre Energi over ham.

Han kom ud af Fængslet med gode Vidnesbyrd og kom paa et mekanisk Værksted i Kristiania.

Al sin Fritid, mange af sine Nætter, læste han, lærte sig Tysk, Fransk, Latin, Græsk, Engelsk.

Han meldte sig saa til Missionsbestyrelsen. I 3 Maaneder ventede han paa Svar. Uvisheden pinte ham, han kæmpede med Gud i Bøn.

Saa kom der — Afslag. Alt var ved at falde sammen for Skrefsrud. Han syntes dog, han havde været saa vis paa, at Herren havde hørt hans Bøn.

Naar det ikke passede, passede det saa, at hans Bøn om Syndsforladelse var hørt? „Hvad jeg led i de Dage, kan ingen Pen beskrive."

En gammel Præst sagde dog til ham: Det kunde jo godt være, han skulde til Hedningerne, selv om han ikke skulde til Afrika i den norske Mission. Det kunde godt være, Herren vilde bruge ham andet Steds.

Han foreslog ham et af Tysklands Missionsselskaber. Han fik Anbefalingsbrev med til Børresen, der den Gang boede i Berlin.

Det var uhyre svært for ham at

FLOCK & NIELSON

the new firm wish to make it plain that they have none but the very best lumber in their yard that money can buy, look around, then come and see our stock, and we know you will buy. Come and see. We also have a line of wagons, buggies, etc., and a full supply of coal.

Yours for a fair and legitimate deal.

FLOCK & NIELSON

Nothing Equals
Old Dutch Cleanser
For Cleaning Milk Pails and Pans

Cream Separators, Kitchen and Cooking Utensils

"Wet the article, sprinkle with Old Dutch Cleanser, wash thoroughly with a cloth or brush. Rinse well in clean water and wipe or let stand to dry. This removes discoloration, corrosian, spots and grease, such as ordinary cleansers will not remove and does it quicker and easier."

Cleans, Scrubs Scours, Polishes

It is the best all-'round cleanser ever discovered and is perfectly harmless. It keeps everything about the farm house spick and span and saves a lot of labor, time, expense.

Avoid caustic and acid cleaners.

(Not a washing powder.)

10¢ For Large Sifter Can